

(reportáž z finále soutěže Notování pod Vyšehradem)

Ve čtvrtek 4. května 2005 v P klubu v Trojické nastal dlouho očekávaný okamžik, kdy jsme se dozvěděli jméno vítěze soutěže Notování pod Vyšehradem. Cesty jednotlivých finalistů byly klikaté a byly lemovány vedle hlasování diváků a pořadatelské rady i divokými kartami. Ale o tom později.

Moderátoři Cimbura a Belmondo si dali za cíl příliš neprotahovat ani zahájení, ani svá průvodní slova. Cimbura se mi v časové tísní pokusil znovu vysvětlit odlišení své osoby od Belmonda. Za tím účelem vyrazil rychle za sebou jdoucí řadu nějakých písmenek. Nechtěl jsem zdržovat a tak jsem kývl hlavou, že tomu rozumím. Ted' už mohu říci, že jsem ještě více zmaten než dříve. Zároveň jsem se vzpomněl na školní doby, kdy při hodinách matematiky došlo k neuvěřitelnému úkazu, že ze dvou písmen se stalo číslo. Zkrátka a dobře: buď na to mentálně a intelektuálně nemám, nebo bych prosil v dalším ročníku trošku

Jedna z cen pro vítěze, dort

foto: Tomáš Pohl ©

jednodušší výklad. Finalistů bylo pět a převažovali muži. Půvab a rovnoprávnost se na sebe vzala jen dvě děvčata, ale k těmto statečným dívkám se dostanu později.

První usedl na soutěžní židli **Jarda Holan** z Teplic doplněný částí svého **THC**, jmenovitě Ondrou Dědičem. Igorovu foukací harmoniku, bohužel, vyřadila z účasti choroba jejího majitele. Dost mi ten nástroj při produkci chyběl, ale to nijak nesnižuje úroveň slyšeného. Jarda tentokrát nedal mého oblíbeného zhudebněného Préverta, ale i tak vsadil na známý a osvědčený repertoár, jako je

Sonet o motýlu a duze

,

Natálie

nebo

Holky zmalovaný

. Protože se ve finále nesoutěžilo o písničky, ale jen o osobnosti, nebudu tentokrát citovat

přesný seznam všech skladeb. Každý soutěžící přednesl čtyři skladby. Po všech setkáních s tímto ošátkovaným sympaťákem z Teplic беру Jardu Holana jako osvědčenou hudební značku. Účast ve finále mu právem náležela, byť "jenom" na divokou kartu udělenou na posledním semifinále.

První dívkou ve finále byla **Simona Klímová** ze Slaného. Ta se vždy před vystoupením rozezpívá, což je samo o sobě zážitek. Sudičky jí daly do kolébky nádherný hlas. Letos se Simča, jak se jí říká, začíná prosazovat i směrem Porta a doufám, že o ní uslyší víc lidí. Simona se dostala ze základního kola na divokou kartu do lednového semifinále, které vyhrála a postoupila tak do finále. Protože jsem Simonu už slyšel víckrát, dvakrát i na mateřské scéně čajovny Letící slunečnice ve Slaném, troufnu si říci, že její repertoár docela znám, včetně některých textů. Ale první *Meluzínu* jsem si nemohl vybavit. Zato píseň

Viktor

, která se proboujela do autorské Porty, znám dost dobře. Zařadil bych ji mezi šansony, které Simoně sluší. Velmi dobrý text má

Cesta na Olymp

vypovídající o pomíjivosti laciné slávy. Simona děvčata velmi dobře reprezentovala a potlesk publika mi to potvrdil.

Kapela **Bodlo** z Chodova u Karlových Varů se do semifinále rovněž dostala na divokou kartu, a, stejně jako Simona, vítězstvím postoupila do finále. Nevím, zda se od dubnového semifinále stalo něco se mnou nebo s kapelou, ale ten večer stála a hrála ta kapela, na kterou jsem se předtím třásl a která mě vyráběla mravence na páteři. Frontman Zdeněk Smolík byl ve velmi dobré formě, ale i zbylí členové kapely dávali do hry všechno. Rovněž Bodlo vsadilo na své "hitůvky" jako je *Políbit Salome*, *Nefertiti* nebo *Rebelka Monte Mavrojenisová*. V případě poslední ze zmiňovaných písní mi bylo v bufetu vysvětleno, že původ názvu je v knize. Děkuji, člověk se stále vzdělává, pokud ho k zemi nesráží pokračující ztráta paměti. Zkrátka a dobře, Bodlo překročilo můj malý Rubikon a bylo mi u toho fajn.

Stejně jako vloni byla meteorem soutěže, a nejen jí, pražská kapela My3.avi, byl jím v letošním ročníku **Martin Rous**. Martin byl jediným soutěžícím, který se do finále dostal bez divokých karet. Podle mého soudu udělal Martin velmi dobře, že soutěžil sám. Tentýž dobrý krok ostatně udělala i Simona Klímová, když přestala hrát se Slávkou Podobovou jako duo Proti Srsti. Martin Rous je vynikající kytarista a slyšel jsem, že jeden nejmenovaný písničkář, když ho slyšel hrát poprvé, chtěl zahodit kytaru. Ale třeba jde jen o muzikantské drby. Kromě toho má Martin vynikající texty. Ty jsem si vychutnal, když jsem při delší cestě autem několikrát poslouchal jeho desku. Martina Rouse nemám ke komu připodobnit, což občas dělám. Je svůj. Není to ani Karel Kryl, ani Slávek Janoušek ani Jarda Hutka. Martin je jen a jen sám sebou. V soutěžním vystoupení zazněly písně,

Druhá z cen

foto: Tomáš Pohl ©

které jeho publikum zná. U písně *Magdaléna*, inspirovanou příhodou z dětství, kdy Martinovi ujela tříkolka, citoval autor jednoho známého hudebního kritika. Ten měl prohlásit, že v písni Martin překračuje hranice intimity. Asi nejvíc mi utkvěla v paměti píseň

Těla

se zapamatovatelnou krásnou melodií. Martin Rous má několik poloh, ostatně to k písničkáři patří. Chvilí je vážný, ale sám sebe vážně nebere, chvíli přechází do odlehčeného tónu. Umí sdělit protest, aniž by byl školometský, patetický a státotvorný. Tato schopnost se projevuje například v písni

Brouček

- Tek reagující na postavení člověka konfrontovaného násilím. Nová byla pro mě píseň

O třech vílách

, ale myslím, že autorský šuplík Martina Rouse nás má jistě pořád čím překvapit.

Skutečnost, že bude ve finále i kapela **My3.avi** mi mimo jiné potvrdila i má milá kolegyně, když přišla v tričku s vkusným logem této kapely. Dotazem u Honzy Špalka jsem zjistil, že její oblíbená píseň Sebevrah ve finále nezazní. Řekl jsem, že My3.avi byly meteorem loňského ročníku. Troufnu si říci, že nebýt plánované dovolené některých členů kapely, sahala tahle milá pětice po vítězné valše, pardon, po vítězné harfě kněžny Libuše. Jenže o to víc oceňuji, že to kapela "přežila" a hraje dál a hlavně pro radost svou a stále početnější skupiny svých fanoušků. Členové kapely se scházeli postupně a na poslední chvíli dorazil i trumpetista a perkusista Jirka Horecký. Klára Housková pak se svými houslemi byla druhou reprezentantkou, řečeno frází, hezčí poloviny lidstva. My3.avi zahráli písně, které jejich příznivci dobře znají. Zněla i populární *Všichni kůži Oldřicha Nového*

s retro vsuvkami Jirky Horeckého z filmů Přítelkyně pana ministra a Kristián,

Rozjedem se autem po polích

, český road song, o tom, jak se rozjedeme autem po polích, nebo umělá lidovka

Vletílo ptáčka do mojej fujary

. My3.avi jistě na jiných svých vystoupeních hráli i o malinko líp, než ten večer. Jenže bylo na nich vidět, že eventuelní nedosažení prvního místa neberou jako katastrofu. To ovšem platí i o ostatních účinkujících.

Kromě jiného si na Notování pod Vyšehradem cením atmosféry mezi účinkujícími. Myslím, že použít výraz korektní vztahy je málo a výraz přátelství je zas silný. Ale asi nefungoval staříčkový vtíp: Sejdou se dva muzikanti a pomlouvají třetího. V této čím dál víc "realityshow" době je to

velmi vzácné koření.

My3.avi dohráli a přišel čas hlasování. Každý měl vybrat a označit z pěti tři soutěžící, které pokládal za nejlepší. Jako vždy Cimbura názorně předvedl, co je tužka a co je hlasovací urna. Konečně jsem ale přišel na to, koho mi Cimbura se vztyčenou paží držící hlasovací "krabici od bot" připomíná. Dříve narození jistě pamatují na logo sovětského Mosfilmu, na němž bylo sousoší sochařky Muchinové Úderník a kolchoznice. Obě postavy měly stejně odhodlaný postoj směrem k plnění a přeplnění pětiletky.

Po přestávce vystoupil vzácný host **Míša Leicht** bez Copu, jen s kytarou. Před pár lety jsem ho viděl sólo poprvé a zatím i naposledy. Míša je kytarista par excellence a navíc skládá tak trochu mimo hlavní proud Copu. Prozradil nám, že točí v Praze

A uprostřed vítěz Martin Rous

foto: Tomáš Pohl ©

sólovou desku a převážně z ní nám pak hrál. Mimo to zahrál například i *Krista z plastiku*, kterého má v repertoáru i Wabi Daněk. Míša Leicht nepatří mezi málomluvné zpěváky. Povídá rád a hodně. Jenže já mám to jeho povídání docela rád. Ten večer prozradil i něco o své životní úrovni. Vlastní šest motocyklů a nakupuje v second handu. Jedna skladba s názvem *Je to dobrý*

, nebe je modrý mě inspirovala k názvu reportáže. Míša říkal, že nezpívá vlastně o ničem jiném, než o svých zážitcích. Právě jeden hospodský zážitek jej inspiroval k tomuto zcela prostému názvu, který by mohl podle názoru autora sloužit i jako nový pozdrav, když "ahoj" či "nazdar" jsou příliš často používané. K napsání skladby (její název neznám) věnované banjistovi Copu, Míšu údajně inspirovala benzínová lampa, užívaná stále ještě novomanžely Leichtovými na jejich neelektrifikované chatě. Jenže vedle povídání, přerušovaného smíchem publika, zněly velmi pěkné nové písně. Míša je doma především v bluesových skladbách. Je tedy na co se těšit. Ani jsem si neuvědomil, že Míša Leicht účinkuje téměř hodinu. Nakonec jsme si s ním zazpívali Život je jen náhoda a Míša se rozloučil.

Po něm přidali tři písně jedni ze dvou loňských vítězů - Honza Řepka a Petr Ovsenák neboli duo **Nestiháme**. Pokud chcete ještě nějaký drb, tak Honza Řepka je nakrátko ostříhaný. Ale o

to zas tolik nejde. Kluci zazpívali jednu z písní Jiřího Smrže o štěstí. Zněla jinak, než z loňské desky letošního folkového anděla, a Nestíháme velmi sedla.

Pak už přišel okamžik vyhlášení vítězů. Kromě obrázků s emblémem soutěže byly ve hře i palmy vítězství a nádherný dort s logem Notování, plný banánů a šlehačky, a především putovní Libušina harfa se jmény vítězů. Jako první předal předseda pořadatelské rady Olda Dolejš cenu za nejúspěšnější písně 3. ročníku soutěže. Těmito jsou *Patníkový blues* a *Balada o nevydařeném večeru*

. Znalci vědí, že jsou od kapely Kámen úrazu.

A nyní pořadí ve finále tak, jak o něm rozhodli posluchači v sále:

Na pátém místě se umístila kapela **My3.avi** - 21 hlasů, na čtvrtém **Simona Klímová** - 25 hlasů, na třetím

Jarda Holan

- 26 hlasů, na druhém

Bodlo

- 27 hlasů a na prvním místě

Martin Rous

- 36 hlasů.

Pořadatelská rada se, pokud jde o první místo, s posluchači v sále Trojické shodla - i u ní vyhrál

Martin Rous. Vedle toho pořadatelská rada ocenila mimořádný pěvecký výkon zpěváka **Zdeňka Smolíka**

z kapely Bodlo a samotnou kapelu

Bodlo

za její autorskou tvorbu.

Mám-li jako akreditovaný zpravodaj na závěr zhodnotit letošní ročník soutěže, vidím především velký posun v kvalitě soutěžících. Kdyby to bylo v mé moci, dal bych první cenu v podstatě všem pěti finalistům a současně bych přidal ještě jiná jména, která se do finále nedostala. Dále je patrný zcela suverénní náskok Martina Rouse. Loňský ročník měl vítěze dva, Nestíháme a Terezu Terčovou, ale myslím, že tento systém by se již opakovat neměl.

Takže všem, co mi po celý 3. ročník dělali radost a plnili můj foťák snímky, děkuji. Vítězům blahopřeji a zároveň děkuji realizačnímu týmu za to, že v podstatě veškerý volný čas věnoval tomu, aby udělal lidem radost. To se už dnes, kdy žijeme heslem "a co za to?", moc nenosí.

Je to dobrý, nebe je modrý!

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 18 Květen 2006 04:00

Dík patří i technickému štábu v čele s manažerem panem Jardou Peckou za zvučení, světla a nahrávky.

Tak zase po prázdninách na čtvrtém ročníku Notování pod Vyšehradem s pozdravem: Je to dobrý, nebe je modrý!